Karikatür

Gazeteyi süzen — Bütün gözler cenup cephesinde imiş..
Kızı süzen — Öyle, ben bile gözlerimi ayaklarından ayıramıyorum!..

Dünya Karikatürleri

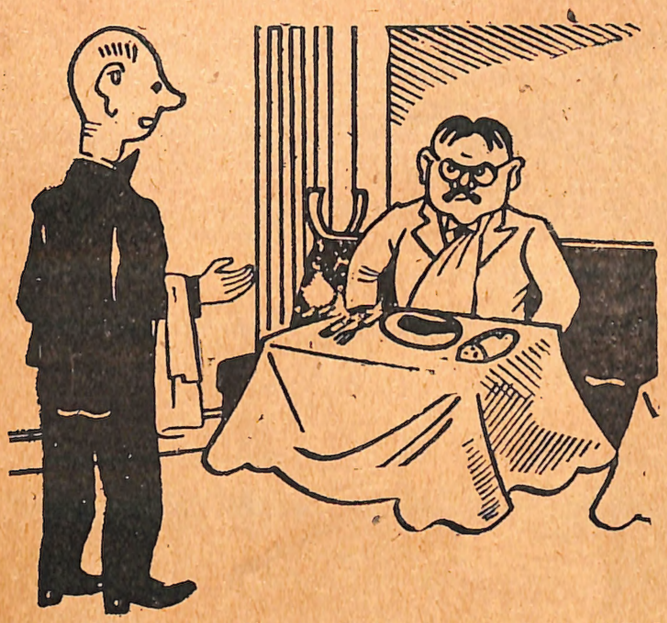

Müşteri — Garson hayatımda bundan kötü bir biftek yemedim..
Garson — Lokantamıza galiba ilk defa geliyorsunuz!..

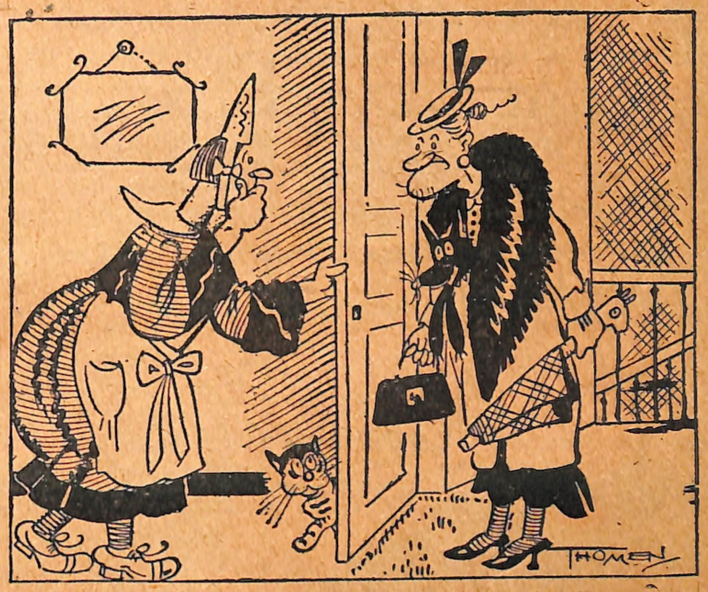

Misafir — Bayan evde mi?
Hizmetçi — Evde. Fakat bana iki kadın gelecek, birini içeri alacaksın diğerine evde yok diyeceksin demişti. Siz hangisisiniz?..

— Hayret! tavuklarınız tilkiden hiç korkmuyorlar..
— Tilkinizin hakikatte tavşan derisinden yapıldığını anlamışlar demek!..

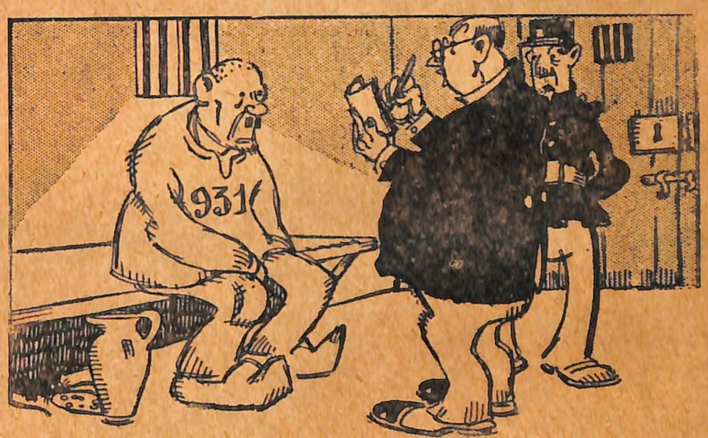

Gazeteci — Ne sebepten dolayı burada bulunuyorsunuz?
Mahkûm — Duvarlar çok yüksek, pencere demirleri çok sağlam da ondan!..

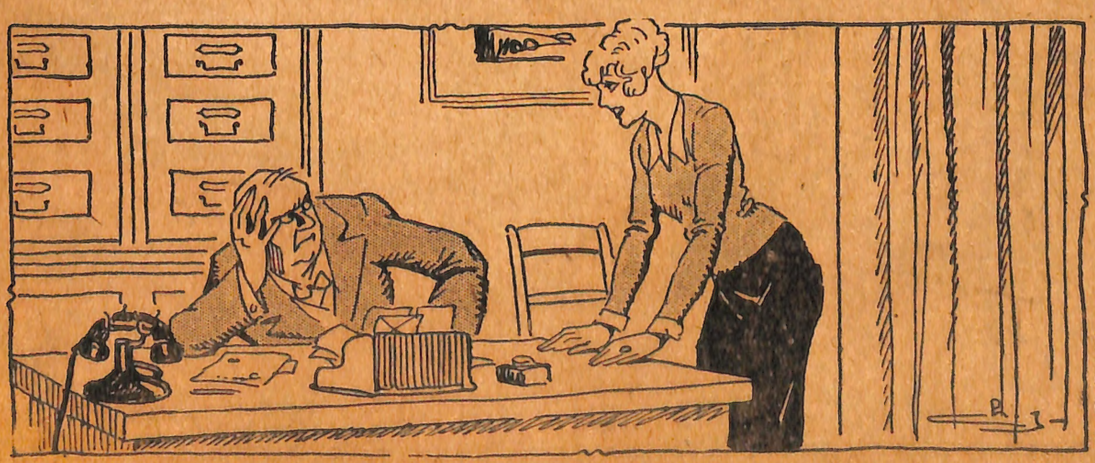

Erkek — Terzine yeni bir rop mu ısmarladım. Fakat benim iflâs ettiğimi bilmiyor musun?.
Kadın — Biliyorum, fakat terzim bilmiyor!..

Patron — Beni arayan adam nasıl bir kimseydi?
Çırak — Okadar sersem ve budala bir adama benziyordu ki, hemen hemen kulaklarına kadar varan uzun bıyıkları vardı!..

No. 300 CİLT: 12 SENE: 6 FİYATI 10 KURUŞTUR 25 EYLÜL 1941

KARİKATÜR

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ

EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

SAHİBİ: SEDAT SİMAVİ

İDAREHANE: İstanbul, Ankara caddesinde Acımusluk sokağı No. 7
Telgraf: İstanbul: KARİKATÜR
Posta kutusu: İstanbul: 103

ABONE ŞARTLARI:

Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400, üç aylığı 200 kuruştur.

MEKTEPLERİN AÇILDIĞI İLK GÜN, İLK DERS..

Öğretmen — Türkiyede en bol maden hangisidir?..

Talebe — Çelik hocam, on sekiz milyon kişinin kalbi onunla yapılmıştır!..

HAFTADAN HAFTAYA

Uğur, Talih, Baht, Kader, Kısmet

CEBİNİZDEN paketinizi çıkarır, karşınızda daire çeviren dostlara birer sıgara ikram edersiniz, sonra bir kibrit yakarak onların yaklaşan dudakları önünde gezdirmiye başlarsınız. Şayet rüzgârlı bir yerde değilseniz kibrit üçüncü arkadaşınızın dudağına yaklaşırken bir el nazikâne bileğinizi tutar, bir nefes kibritinizin alevini üfler, bir ses:

— Affedersiniz, üç olacak, der.

Şayet bir şaşırma alâmeti gösterecek olursanız ayni ses izah eder:

— Bir kibritle üç sıgaranın yakılması uğursuzluk getirir.

Merak ediyorsanız devam edin:

— Ne gibi uğursuzluk?

— Bir kibritle üç sıgara yakılırsa bu üçten yaşça en genci ölürmüş.

— Yani sırayı bozar, yaşlıların hakkını yermiş öyle mi? Nereden bu rivayet?

— Mütarekede bir maymun ısırması yüzünden kanı zehirlenip ölen genç Yunan kıralının ismi Yorgi miydi? her ne ise işte o zat sıgarasını üçüncü olarak yaktığı için bu talihsiz âkibete uğramış.

— Hikâye pek makul görünmüyor. Çünkü kıral ne olsa kıraldır ve onun sıgarasının üç kişile birlikte yakılacağını tasavvur etmek güçtür.

— Canım ben de inandığım için söylemiyorum ya...

— Peki ama, insan inanmadığı şeyi ne diye yapar?

O cevap bulamazsa bir başkası imdadına yetişir:

— Bu bir nezaket meselesidir. İnsanın kendi inanmıyabilir, fakat ya bu hürafeye inanan biri var da bu inanını ifadeye cesaret edemez ve kendi şahsı için rahatsız edici bir vesveseye düşerse.

— Doğrudur. Nezaket vazifesi insana daha buna benzemez ne münasebetsizlikler yaptırıp söyletmez.

Bir piyango bileti alacak arkadaş size:

— Zahmet olacak, şu arka sokaktan gidelim, önümüze çıkacak yokuştan inelim, oradaki gişeden bileti alıverelim, der.

— Ne zahmet! işte tesadüfen bir gişenin önünden geçiyoruz, alıver; olsun bitsin.

— Hayır, öteki başkadır.

— Ne gibi başkalık?

— O uğurludur, büyük ikramiyelerin ekserisi bundan bilet alanlara çıkıyor.

— Peki bu zat bunun için büyü mü yapıyor? İbadet mi ediyor? Mekanik piyangoyu idare eden periler yahut cinlerle bir anlaşma mı yapıyor?

— Hayır canım. Sen uğur denen bir şey bilmez misin?

— Bilmez olur muyum? Hem bunu ifade için insanlara bir kelime kâfi gelmemiş de sekiz, on tane kelime koymuşlardır. Uğur, baht, talih, kader, kısmet, şans, daha sayayım mı?

Yolu uzun uzun gider, köşeyi döner; yokuşu inersiniz.

Arkadaşınız önüne uzatılan bir desteden - niyet çeken bir kuş gibi - gözlerini kapıyarak bir bilet çekerken size gişe sahibinin yüze bakarak bu adama bu uğurun nereden geldiğini anlamıya çalışır ve hükmedersiniz:

— Bir şey görünmüyor ama herhalde bir şey olacak. Ve yine herhalde müşterilerine talih

— Bayan, Avrupa malı olarak bu son topumuz dur..
— Belli, onunla da beni vurmak istiyorsun!..

getirdiği şüpheli olsa bile talih kuşunu kendi dükkânında bir yere kapadığı muhakkak. Çünkü gişesi francala fırını ve Ada vapuru gişesi gibi önü âdeta insandan bir duvarla örülmüş.

* * *

Bilmem dikkat ettiniz mi, insanlar suratça, kılık kıyafetve nerede bir meymenetsiz varsa uğurun onda bulunduğunu vehmederler.

Sokaklarda uğur satıcıların, yani aynalar, taraklar, düdükler, yalancı saatler, kolonya şişelerile süslenmiş işportaların başında piyango çektirenlerin hemen hepsi yüzünden uğursuzluk akan serserilerdir. Sonra kele, köre, kanbura, topala nedense uğurluluk atfedenler pek çoktur. Besbelli tabiat bu biçarelerde eksik ve kusurlu yarattığı uzvu uğur denen bu marifetli hassa ile tazmin etmek istemiştir.

Aklı başında birini tanırım ki, nerede bir kanbur görse sırtını sıvazlar ve bunun kendisine uğur getireceğine inanırdı. İnanırdı diyorum, çünkü bir gün tramvayda geçmiş bir hâdiseden sonra bu fikrini değiştirmiş olması da mümkündür.

Dediğim gibi, bu zatta kanburun sırtına dokunmak bir hastalık haline girmişti. Günün birinde bir tramvayda bir kanbur görür, âdeti üzernie yanına yaklaşır ve gûya belli etmeden adamın sırtını sıvazlar. Yalnız bu kanbur Allahın belâsı bir adammış. Herhalde sırtındaki yük yetmiyor gibi önüne gelenin bir de bunu okşamasına fena halde içerliyor olmalı ki, derhal sopasını kaldırır ve bir vuruşta uğur bekliyen adamın başını yarar. Bahsettiğimiz zat hâlâ bu uğurun damgasını alnında taşımaktadır.

* * *

Ya on üç rakamının uğursuzluğuna inananların çokluğu! En yüksek fikir sahibi dediğimiz adamlar arasında bile bu itikat öyle mutaassıp bir din haline gelmiştir ki, bu hürafenin saçmalığından kalabalık bir yerde bahsa bile cesaret edemem.

Yukarıda bahsettiğim zat kanburun uğuruna inandığı için kafasını yardırmıştı. Ben de on üçün uğursuzluğuna inanmadığım için böyle bir âkibete uğramaktan ve fikir değiştirmekten korkarım.

Uğuruna inanılan nesnelerden biri de at nalıdır. Bu demir parçasının zavallı at ve eşeğe (doğru dürüst yürümiye başladığı günden tam mânasile nalları diktiği güne kadar) boğaz tokluğuna, hem de nasıl, bir boğaz tokluğuna, dağ, taş taban teptirdiği halde kapısı üzerine takıldığı evlere nasıl uğur getirdiğini bir türlü halledememişimdir.

Yazımı bu at nalına dair bir fıkra ile bitireceğim.

Tanıdıklardan bir komisyoncu vardır. Fakat öyle zamane bangerlerinden daha fazla kazancı olan büyük komisyoncudan değil. Bütün gün yamalı kunduraları ile, yukarıda tasvir ettiğim nal sahipleri gibi, taban tepmesine mukabil ancak çoluk çocuğuna bir ekmek parası temin edebilen gayet fakir bir ev tellâlı. Geçenlerde bir akşam üstü bu adamcağızın komşularımızdan biri ile şöyle bir konuşmasını penceremden dinledim.

Komşu sordu:

— Ne o elindeki paket. Börek yahut balık satın aldın galiba.

O cevap verdi:

— Ne gezer? Sokakta kırık bir at nalı buldum da..

— Hurda demir pahasına satacak mısın?

— Yok canım, biz demir komisyoncusu değil, ev tellâlıyız. Evin kapısına asacağım, belki uğur getirir de biraz para kazanır, kışlık kömür alırım.

— Vazgeç şu kafadan yahu. Böyle saçma şeye inanılır mı?

Tellâl kızdı:

— Yoo.. Ben itikadı bütün adamım. Böyle lâkırdılara gelemem.

— Peki, kızma. Fakat benim bildiğim o senin bahsettiğin itikadı bütünler nalı kendi evlerinin kapısına asarlar.

— Benim evim yok mu? Sokakta oturmuyorum ya..

— Var ama kira, yani zamanına göre sokakta oturmaktan daha beter.

evi mi olması şart. Anlamadım bu işi doğrusu.

Alaycı komşu bu saf adama şu izahatı verdi:

— Nalın eve uğur getirdiği muhakkak. Fakat uğur evin kiracısına değil, hakikî sahibine gittiği için sen açıkta kalırsın. Senin maişet vesilen ayaklarındır, Allah ayaklarına nekadar kuvvet verir ve onları nekadar uğurlu yollara sevkederse işin okadar iyi gider, onun için bana kalırsa bu nalı sen evine değil, tabanının altına takmalısın.

KARİKATÜR

★

ŞİŞMAN ADAM

Son derece şişman bir adamdı. Tramvayda yer bulamadığı için yokuşu yayan çıkmış ve kan ter içinde kalmıştı. Nefesinin kesildiğini ve gözlerinin kardığını hissederek bir kalp durmasına uğramaktan korktu ve yokuşun başındaki gazinoya girerek soğuk bir şey içmiye ve bir müddet dinlenmiye karar verdi.

Kapının yanındaki sandalyeden birine düşer gibi çöktüğü zaman yanındaki masadan gözlüklü bir adam fırladı ve bağırdı.

— Ne yaptınız bay? Görmüyor musunuz, şapkamın üzerine oturdunuz.

O cevap verdi:

— Affedersiniz, görmedim. Sıcak, göz karartısı... Teşrif edeceğiniz zaman haber verin,

— Neye mukabil bukadar kıymetli bir hediye aldı?..
— Daha evve! ben aklını başından almıştım!..

Kız — Evlenirken, en aşağı bin liralık bir şey takacağını vadetmiştin.. hani?..

İstanbulda bayan N. U.

«Kocam İstanbulda kalmak üzere ben ve çocuklarım Anadoluya gidiyoruz. Kocamdan emin olabilmek için ne yapmalıyım?»

CEVAP:

Kocanız memur ise hiç korkmayınız. Aldığı aylığı size göndereceği için İstanbulda kımıldanacak mecali kalmaz. Yok, esnaf ise, tüccar ise yine telâşa düşmeyiniz: bu ihtikâr mevsiminde vurgun peşinde dolaşacağı için vurulması ihtimali yine yoktur!

★

Aydında A. Ö. B.

«İki sevgilim var: Biri kör, biri şaşı... Hayat arkadaşı olarak hangisini seçeyim?»

CEVAP:

Tabiiî birincisini... İkincisi, ne de olsa, sizi bozuk düzen görür, birincisi hiç görmez!

Müşteri — Azizim garson efendi, bıçak bile bu kart tavuğa işlemiyor, nasıl diş geçireceğim?..
Garson — Dua et ki, kart tavuktur bayım, yoksa şimdiki piliçlere diş geçirmek mümkün değil ya!

İzmirde Alsancakta bayan Z. G.

«Evlilik hayatında çok ıztırap çektim, kocamdan ayrılmak üzere mahkemeye müracaat ettiğim halde muhakeme bir türlü bitmek bilmiyor.. siz ne dersiniz?»

CEVAP:

Ayrılma kararınız katî ise iş olacağına varacaktır, aceleye lüzum yok... Yalnız ayrıldıktan sonra tekrar evlenmek niyetinde iseniz o başka! Bu hususta eskiden «Tezveren dede» ye müracaat edilirdi, henüz bu dedenin asrîsi keşfolunamadı.

★

İstanbulda talebeden M. Altan:

«Beni ikmale bırakan hocamı şikâyet edeyim mi?»

CEVAP:

Her talebe ikmale kalabilir, ikmale kalışınızda bir hata varsa bu da imtihanda mümeyyiz karşısında tashih olunur... Bizce ikmale bırakan hoca değil, ikmale kalan talebe şikâyet edilmiye müstahaktır.

★

Eskişehirde M. F.

«Size sorulan sualler ciddi mi, lâtife mi? Sizin cevaplarınız gerçek mi, şaka mı? Bunu anlamak istiyorum!»

CEVAP:

Bize sorulan sualler ciddî mi, lâtife mi, bilmiyoruz. Fakat bizim cevaplarımız şaka... Şu var ki, şakadan anlamıyanlar da pek az değil! biz de onlara uymak için, arasıra, işi gerçeğe döküyoruz.

★

Suadiyede B. G.

«Sayfiye mevsimi geçiyor, kış için neresini tavsiye edersiniz?»

CEVAP:

Adanayı, Antalyayı, Hatayı.. Yazı Suadiye gibi mülâyim bir iklimde geçirenlerin kışın rahat edecekleri yer ancak o taraflardır.

Akıl Hocası

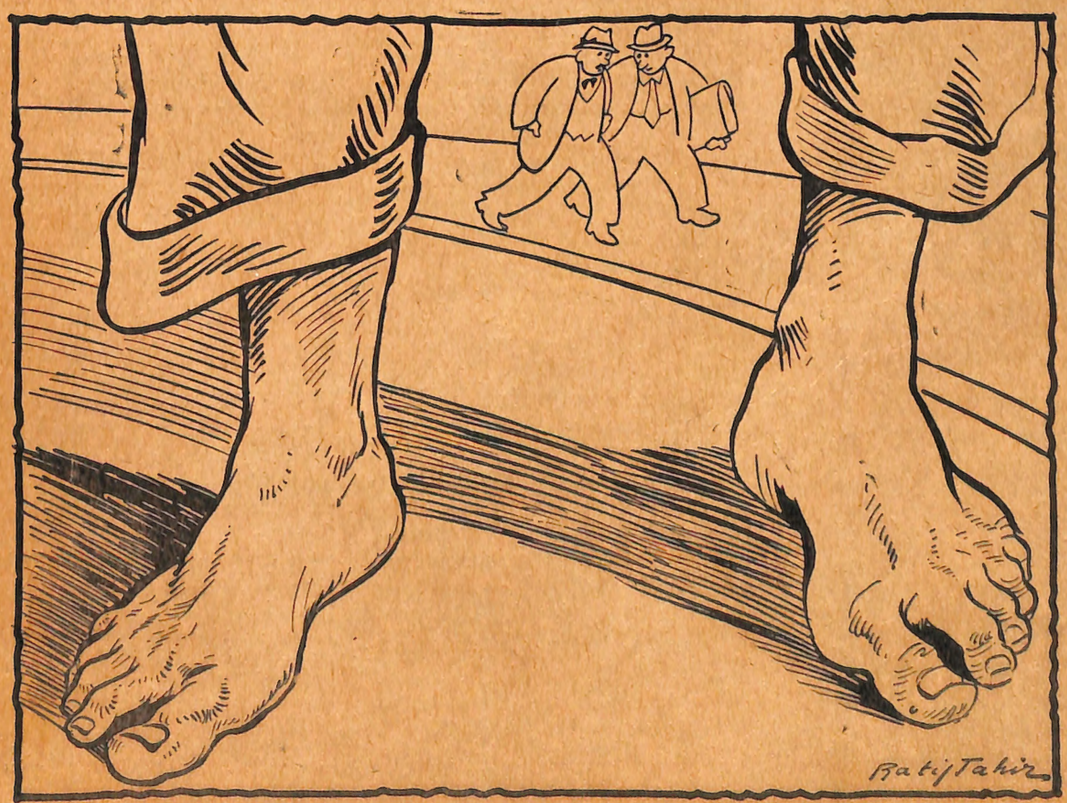

AÇIK BAŞTAN SONRA BİR DOKTORUN GAZETELERLE TAVSİYE ETTİĞİ GİBİ ÇIPLAK AYAK MODASI DA ÇIKARSA..

— Vah zavallı, bukadar mı sefalete düştü?..
— Yok canım, sefalete değil, modaya düştü!..

DOLANDIRICILIK TEFRİKALARI REVAÇTA:

— On sekiz sabıkan olduğunu polisten de öğrendik ama, bunlar ufak tefek işlermiş... Biraz daha çalış, gayret et, şöyle sunturlu bir iki vurgun yap, ancak o zaman senin yazılarını neşredebiliriz!..

MODA DÜŞMANI

Koca biraz eski kafalı bir adamdı ve moda düşmanıydı. Karısının yeni yaptırdığı elbiseleri ve bilhassa şapkalarını şiddetle tenkit ederdi.

Bayan büyük bir mağazadan son model, yeni bir şapka almıştı. Bay bunu karısının başında görünce kahkaha ile gülmiye başladı:

— Şaşıyorum başının üstünde taşıdığın bu acayip şeye. Şapka demiye nasıl dilin varıyor.

Kadın derhal cevap verdi:

— Ben de senin bu şapka altında taşıdığın şeye nasıl kafa dediğine şaşıyorum.

UYKUSUZLUĞA KARŞI

Uykusuzluktan şikâyeti vardı. Geceleri yatağında bir yandan bir yana dönüyor ve üç saatten aşağı gözlerini kapamıya muvaffak olamıyordu.

Bir sinir doktoruna baş vurarak kendisini muayeneden geçirtti ve beş altı çeşit ilâçla sıkı bir rejim takibine başladı.

On beş gün sonra doktor bir kere daha kendisini görmesini söylemişti. Konuşmıya başladılar.

Doktor sordu:

— Nasıl oldunuz?

— Sayenizde daha iyice..

— Demek artık uykusuzluktan şikâyetiniz kalmadı.

— Büsbütün değil, fakat hayli iyileştim çok şükür. Tedaviden evvel üç saatte uyuyordum. Şimdi iki saat elli yedi dakikada uyumıya başladım.

MÜKERRER "DOLAYI,,

Can atarken sana ben sîm-ü zerinden dolayı
Nefret ettim biriçinden, pokerinden dolayı.

Sana yetmez mi niyaz ettiği âşıklarının
İçi altın dolu elmas kemerinden dolayı?

Talihin nazına katlanmanı lâyık göremem
Lûtfedip verdiği üç, beş döperinden dolayı.

Sana herkes mum olur doğrusu, ey pervane,
Giyinip gezdiğin atlas pelerinden dolayı.

Varsa bir cevherin etrafa nisar etmelisin,
Kim ne yapsın seni mahfi güherinden dolayı?

Herkesin olmalı hâsıl eserinden semere,
Kim sever merkebi yalnız semerinden dolayı?

Bir hata var mı hesabında, ne dersin acaba,
Almanın yaptığı Sovyet seferinden dolayı?

Demem artık, yürümez lâf ile peynir gemisi,
Duyduğum bir nice nutkun zaferinden dolayı.

Dinlesin Çörçili, Ruzvelti işitsin dünya,
Eylesin arzı teşekkür beherinden dolayı,

Galiba topla batan âlemi söz kurtaracak,
Mantığın kuvvete galip değerinden dolayı...

Sevin, ey Çamdeviren, bir nice erbabı kemal
Seni takdir ediyor nüktelerinden dolayı!

ÇAMDEVİREN

NASRETTİN HOCA SAĞ OLSAYDI, BUGÜN YİNE BU MEŞHUR FIKRASINI TEKRAR EDERDİ:

Dünya — Tabutun hangi tarafında bulunmak iyidir?

Nasrettin Hoca — İçinde bulunma da ne tarafında bulunursan bulun!...

GAZİNOLARDA OKUYAN HANENDELER İSTANBUL BELEDİYESİNCE İMTİHANA TABİ TUTULDULAR:
Mümeyyizler — Haydi bakalım, bir parça okuyun bize..
Bayan Safiye ve Müzeyyen Senar — Aman efendim, yüzünüze karşı nasıl okuruz!..

Mektep Arkadaşları

VAPURUN orta salonunda gazetemi okuyordum. Ansızın yüzümde görünmez bir örümceğin dolaştığını hissettim. Bilmem, siz de öyle misiniz? Ben, bir yabancının yüzüme dikkatle baktığını, çok defa böyle görmeden anlarım.

Gözlerimi gazeteden ayırarak etrafımda gezdirdim, ve beni tecessüs eden adamı buldum. Bu adam, pencerenin yanında sinmiş gibi duran, kıranta saçlı, bulanık gözlü bir yolcu idi. Gözlerini hâlâ bana dikmiş, bir şey sormak, bir şey anlamak ister gibi yorulmadan bana bakıyordu.

Bir bakışta otuz beş yılı aştım, ve bu meraklı simayı tanıdım:

— Cevdet...

— Tanıdın mı?

— Otuz beş yıl evvelki mektep arkadaşımı nasıl tanımam?

— Evet, tam otuz beş yıl evvel Mülkiyeden beraber çıkmıştık!

— Ogün, bugün görüşmek de nasip olmadı..

— Ne yapayım? Sen İstanbulda gemini yürüttün, bizim hissemize kasabalarda, şehirlerde taban tepmek isabet etti.... Karşılaşamadık!

— Nasılsın, iyi misin?

Mektep arkadaşımın yüzü birdenbire karıştı:

— İyi değilim...

— Neden?

— Daha mecburî tekaüdüme sekiz, dokuz sene kaldığı halde vazifeden çekilmiye mecbur oldum...

— Sebep?

— Bu yaştan sonra şikâyet etmek için sebep mi aranır? Ellisini çoktan aştık, makine eskidi, ancak kızakla, kalafatla tekneyi yürütebiliriz... Tekneden de hayır yok ya, mantar gibi. Ha bugün çürüyüp dağılacak, ha yarın delinip batacak... Senin anlıyacağın ihtiyarladık, dostum, ihtiyarladık... Arasıra öbür dünyadan şifreli telgraf geliyor!

Sonra sol tarafını göstererek ilâve etti:

— Burada bir sıkıntı, bir ağrı var...

Cevdetin uğursuz bir mukaddemeden sonra kalbini işaret etmesi üzerine, ne hikmet, benim de sol tarafımda bir sıkıntı, bir ağrı peyda oldu.

Mektep arkadaşım sözüne devamla:

— Evet, dedi, kalbim hasta. Bereket, ben uyanık davrandım da hemen tedaviye başladım... Halbuki nice gafiller, yaşlandıklarının, hasta olduklarının farkında değillerdir de hâlâ kendilerini genç, dinç sanıp günlerini gün etmiye çalışırlar!

Arkasından baykuş gibi öttü:

— Fakat onlar pek yakında kayıtsızlıklarının cezasını canlarile ödiyeceklerdir!

Tüylerim diken diken oldu. Besbelli, bu gafillerden biri de bendim. Nitekim, demin mektep arkadaşım kalbinin rahatsızlığından bahsetmeseydi ben kedi hastalığımın farkında bile olmıyacaktım, ve bu kayıtsızlığımın cezasını canımla ödiyecektim. Allah Cevdetten razı olsun, şimdi vapurdan çıkar çıkmaz doktora koşacağım...

— Samiyi tanırsın, neden öldü? Kayıtsızlığından... Senelerce sağ böğrüne bir sancı yapışır, saatlerce kıvrandıktan sonra geçerdi, geçince de Sami aldırmazdı. Nihayet, zavallının apandisiti patlayıp peritvan iltihabı yapmamış mı? Doktorlar onu kurtarmakta geç kalmıştılar, zavallı mektep arkadaşımız iki günde gümleyip gitti!

Hay Allah iyiliğini versin, benim de sağ böğrümde arasıra bir ağrı peyda olur, ehemmiyet vermeden geçerim. Saminin ağrısı ile benimkinin arasındaki fark ne? Benim de onun gibi bir gün önüne geçilmez bir felâkete uğramıyacağım ne malûm? Hakikaten bu ihmalcilik çok fena şey. Hemen doktora gitmeliyim. Vapur da inadına yavaş yürüyor.

— Ya Edibe ne dersin? 198 Edibe. O da yer, içer, patlıyasıya karnını doyurduktan sonra başım ağrıyor diye yatar, uyurdu... Halbuki sersemin tansiyonu bir misli fırlamış, farkında değil. Sonunda iş olacağına vardı, o da nezfi dimağiden genç yaşında sizlere ömür... Gafletin cezası!

Aksi şeytan, nereden de hatırıma getirdi: benim de ikide bir başım tutar, aspirinle, piramidonla geçirmiye savaşırım, geçiririm de... Bir gün bu baş ağrısının beni Edip gibi dönülmez bir yola sürüklemiyeceğini

— Sayfiyeden yanık döndünüz..
— Evet, şehirde açılırız!..

kim temin eder? Aman doktor, canım doktor, derdime bir çare!

Cevdet, merakımın, heyecanımın farkında değil, hâlâ söylüyor:

— Hele Vedadı hiç sorma.. Etliye, tatlıya dayanamaz, arkasından kırbalarla su içer. Parmakla dokunsan yüzünden kan fışkırır, aslan gibi bir gençti... Halbuki bal gibi şeker hastalığına tutulmuş. Şeker meker derken teker meker...

Doğrusu, tatlıya benim de yüzüm yumuşaktır. Sonbahar gelince hurma tatlısına, şam baklavasına, kaymaklı tarafından tel, yassı, ekmek kadayıflarına can atarım... Nedense, tatlıyı yedikten sonra içime bir hararet basar, bir iki bardak su içerim. Cevdetin tarifine göre, şeker hastalığından olacak.. Vapur da bir türlü iskeleye yanaşamadı ki, fırlayıp doktoru boylıyayım!

Cevdet hastalıktan ölen eşi, dostu bir bir sıraladıkça ben ayni hastalıkları kendimde görerek fenalıklar geçiriyordum. Vapur köprüye geldi, Cevdetten müsaade aldım. Mutadımın hilâfına, herkesten önce kendimi iskeleye attım. Hızla gidiyordum, kolumdan bir adam yakaladı. Baktım: mektep arkadaşlarımdan Necdet...

— Hayrola, böyle şimşek gibi nereye gidiyorsun?

— Acele bir işim var da..

— Acele işe şeytan karışır, aldırma, gel de şurada hem bir dondurma yiyelim, hem de biraz çene çalalım...

— Dondurma mı? Hem soğukalğınlığına, hem de şeker hastalığına tutulmıya vaktim yok!

— Deli mi oldun sen?

Necdete öfkelendim doğrusu:

— Deli değil, akıllıyım... Asıl deli sensin ki, Saminin, Edibin, Vedadın, hele Cevdetin halini düşünmeden hem kendini, hem de beni mahvetmek istiyorsun!

Necdet afalladı:

— Ne münasebet, dedi, onlar zaten çürük, çarık insanlardı,.. Senin gibi, benim gibi sağlam yapılı insanlarla kıyas olunur mu?

— Ben mi? Ben mi sağlam yapılıyım? Seni bilmem amma ben...

Demin Cevdetin tesirile kendimde teşhis ettiğim hastalıkları bir bir sıralıyacaktım. Fakat, Necdetin telkini birdenbire beni bedbinliğimden uyandırdı. Kendimi yokladım: ne kalbimde, ne sol böğrümde, ne kafamda hiç bir ağrı kalmamıştı. Hemen Necdetin koluna girip cümlemi tamamladım:

— Gerçekten demir gibiyim!

— Bravoo.. E, şimdi dondurma yemiye gidiyor muyuz?

— Gidiyoruz ama dondurma yemiye değil ..

— Nereye?

— Şu gazinoda bir iki kadeh atmaya... Doğrusu, öğle üstü rakısına bayılırım!

... O gündenberi mızmız, kendinden geçmiş, kara düşünüşlü bir arkadaş gördüm mü, ya görmemezliğe geliyorum, yahut yolumu değiştiriyorum. Çok şükür, sıhhatım berkemaldir!

Papağan

— Ahmedi neden beğenmiyorsun, pırlanta gibi bir adam.
— Evet ama, yüz elli kilo, nereme takayım!..

— Şu radyo gazetesine bayılıyorum. Gayet uzun ve geniş anlatıyor. Yalnız bir kusuru var...
— Nedir o?..
— Paket sarılmıyor!..

KOMBİNEZON

Muhasebeci müdüre haber verdi:

— Vezne mevcudunu saydım. İki lira eksik var, ne yapacağız?

Müdür cevap verdi:

— Böyle bir sual varit olamaz. Veznedar cebinden iki lira çıkarır, kasaya koyar. Mevcudu yeniden sayarsınız. Tabiatile tamam çıkar, mesele de kapanmış olur.

— Ben de böyle düşünmüştüm, fakat veznedarın yarım saat evvel lokantada yemek yerken boğazına şeftali çekirdeği kaçarak, sizlere ömür, vefat ettiğini haber aldım.

— Vah biçare vah, sahiden ölmüş demek?

— Maatteessüf öyle.

Müdür beş on saniye düşündükten sonra:

— O halde meseleyi başka türlü hallederiz. Merhum yirmi beş senelik emektar bir memurumuzdur. Yarın nasıl olsa cenazesine bir çelenk gönderecek değil miyiz? Bunun için on liralık bir müzekkere yazarız. Sekizi ile çelenk alırız, iki lirası ile de merhumun hesabını kapatırız.

★

ÇİÇEK MUHABBETİ

Vâ - Nû bir mecliste bahçeden, bağdan bahsediyordu:

— Çiçek muhabbeti insanlarda ihtiyarlıktan sonra başlar...

Orada bulunan Hamdi Aksoy, derinden bir ah çekti.

— Neden ah ettiniz, üstat?

— Senin hesaba göre ben elli yıl evvel ihtiyarlamışım da haberim yok!

ANKARA MEKTUBU

Nazar değmesin, Ankarada havalar pek mükemmel; ne sıcak, ne soğuk. Bu gidiş yağmur mevsimine doğru gidiştir. Nihayet bir ay sonra yağmurlar başlar. Bu hal on beş gün kadar devam eder. Ondan sonra ikinci bir yaz gelir ki, buna buralarda «pastırma yazı» derler. Hani şöyle böyle on beş yirmi gün bu sıcaklar insanın alimallah pastırmasını çıkarır.

Pastırma dedim de aklıma geldi. Pastırma yazı henüz pastırmamızı çıkarmadı ama, pastırmacılar geçen seneden kalma pastırmaları satılığa çıkardılar. Gülmeyiniz, vallahi bunlar, yeni, sırsıklam olarak piyasaya çıkarılan pastırmalardan daha sıhhî, daha ziyade ekle salihtir. Kaldı ki, hem ötekiler kadar okka çekmezler ve fiyatları da şimdilik çok mutedildir.

Bakınız, fiyat deyince de aklıma başka şey geldi. Biz burada kontrolla meşgul zevatın alâkalarından dolayı çok rahatız. Darısı şikâyet eden şehirlerin başına. Şimdi ne güzel bir usul tuttular. Meselâ, alâkadarlar sebze fiyatını gayet makul ve mantıkî bir tarzda tesbit edip «Ulus» gazetesile her gün ilân ediyorlar. Sebzecilerin bundan fazlasına satmaları hadlerine mi düşmüş.

Eskiden yetmiş kuruşa yediğimiz bamya otuz beşe, yirmi beşe yediğimiz domates de beşe, yirmi beşe aldığımız patlıcan ise sekiz, on kuruşa düşüverdi.

Eskiden sebzecilerin önünde müşterinin suratı asılırdı. Şimdi sebzecilerin suratından düşen bin parça oluyor.

Artık asmakabağından kazanılanla direk, bamyadan kazanılanla çivi, kabaktan kazanılanla tuğla ve domatesten kazanılanla sıva yapıp iki sene evvel apartman yapabilenler bir müddettenberi bu kazançlara veda edip avuçlarını yalıyorlar. Üç metre murabbalık sahası içinde dört ortak patron birden besleyip beş on küfe lâhana, pırasa ile dördünü de terfih eden bu zanaatın kazancı, bugün pek güzel tedbirlerle halkın menfaatı ile ayarlandı. Darısı ayarı bozukların başına.

★

BİR ANKARA TİPİ DAHA:

Fikirlerini ve nüktelerini matbaa mürekkebi ve makine vasıtasile kâğıda döküp karilere sunalı galiba yirmi seneyi geçti. Yani, şimdi kendisinden bahsettiğimiz arkadaşımız matbuatın otuz seneye yakın bir zamandanberi emektarıdır.

İlmî, edebî yazıları ile nükteli fıkralarının basıldığı kâğıtlardan birer nüsha araya gelse bugün bir kâğıt tüccarını zengin edecek kadar sermaye teşkil eder.

O, ayni zamanda hocadır. Erkekli kadınlı olarak yetiştirdiği talebelere bir bayram elini uzatsa bunların ardı ancak öbür bayramda alınır.

Hele her akşam onu radyoda dinliyenlerin haddi hesabı yoktur. Bunlar saymakla tükenmez.

Spikerin «bu akşam Nurettin Artam radyo gazetesini bitirdi» sözü ile siyaset her akşam onda biter ve «şimdi Nurettin Artam radyo gazetesine başlıyor» sözlerile de siyaset onunla başlar.

Hoştur, zariftir, nüktedandır, bilgilidir ve ondaki bütün bu meziyetler kuvvetlidir. Zaten onda her şey kuvvetlidir. Hattâ rengi bile.

Bir zamanlar radyoda çocukların kendine «Artam amca» dediklerine bakıp onu yaşlı zannedenler vardır. Hele «Plvne» eserini kuvvetle tercüme edişinden dolayı bu harpte bizzat mevcut olduğunu iddia edenler mevcuttur. Fakat müjdeliyelim ki, henüz o kırk yaşında bir delikanlıdır ve hattâ Amerikalı bir müellifin, hayatın kırktan sonra başladığı hususundaki tezine bakılırsa henüz sabîdir.

Sabahleyin mektepte, akşamları radyodadır. O eski ifadesile yeni bir «Heykeli sa'y» ve yeni bir «yazı makinesi» dir.

★

CEFAYI ÇEKİP KEKÂYI SÜRENLER:

İstanbul gibi Ankaranın apartman isimleri içinde de güzelleri kötülerinden az. Geçen gün Nurullah Ataç ile Orhan Veli beraberce bir yürüyüşe çıkmışlardı. Lâf olsun diye apartman isimlerini okuyup geçiyorlardı. Nurullah Ataç dedi ki:

— Apartmanların isimleri de insana ferah verecek şeyler olmalı. Meselâ benim bir apartmanım olsa kiracılara neşe versin diye ismini «Kekâ» koyardırm.

Orhan Veli cevap verdi:

— Aman üstadım, bunun bir faydası olmaz, kiracı yine cefa çekerdi. Ama, ay başlarında sefayı sürüp kekâyi siz ederdiniz.

★

SADIK KOCALAR:

Geçen gün işimden geç çıktım ve akşam yemeğini bir arkadaşımla lokantada yemek icap etti. Ne görsem beğenirsiniz. Birçok evli arkadaşlar orada.

— Vay, dedim, bu ne hal? Evli adamların yalnız başına buralarda işi ne?

Her birisi bir şey söyledi. Gördüm ki, kiminin bayanı İstanbulda terzi için, kiminin de dişçi için kalmış vesaire vesaire.. hepsi de böyle yalnız, sefil kaldıklarından şikâyet ediyorlar. Hani müzevvirlik olmasın ama, bunların, bayanlarını birer bahane ile İstanbulda çaktıkları pekâlâ anlaşılıyordu. Hepsinin işiteceği şekilde bunlara seslendim:

— Yapmayın yahu, yengelere rica ediniz gelsinler, sizin gibi sadık kocaları sefil etmesinler!

★

KABAK KIYMETİNDE ŞÖHRETLERE ÇATARMIŞ:

Nurullah Ataç ile çömezi Orhan Veli Sebze hâline uğramış öteberi alıyorlardı. Gözlerine sakızkabağı ilişti. Nurullah sordu:

— Kabak kaça?

— Kilosu beş kuruşa..

Ve Orhan Veliye döndü, şu hikmeti savurdu:

— İşte oğlum bak! Bu sebze ilk çıktığı vakit yüz kurustur ama haftasında elliye, on gün sonra yirmiye, daha sonra da beşe, ikiye kadar düser. Bu sebze, muvakkat söhretli sanatkârlara benzer. İşte daha ziyade ben bu kabil şöhretlere çatarım.

Zaparta

— Mübarek Ramazını şerifte sarhoş olmıya utanmıyor musun herif?!..
— Kusura bakma karıcığım, oruç başıma vurmuş, ne yaptığımı bilmiyorum!..

Sanatkârlarımız konuşuyor:

Atâ Sayarı Ziyaret

RADYO müdürlüğü, Ankarada bulunan, Ankaraya uğrayan her sanatkârla bir mülâkat yapıyor. Biz bu mülâkatı makinelerimizin başında rahat rahat dinliyoruz. Ancak, Ankarada bulunmıyan, Ankaraya uğramıyan sanatkârları radyodan dinlemek mümkün olmuyor. Bunun için gayret bize düştü. Köşede, bucakta kalmış sanat erbabını bulmayı, onlarla konuşmayı vazife bildik. Şimdilik istirahatte bulunan sanatkârımız Kanlıcalı bay Ata Sayar'ı ziyaret etti.

Kıymetli şair, mülâkat için geldiğimizi işitince, hafif bir baygınlık geçirdi. Fakat yakasının iliğine geçmiş bir adet kırmızı karanfili koklayınca hemen aklını başına topladı. Henüz heyecanını muhafaza eden bir sesle:

— Demek benimle gazete namına konuşmaya geldiniz?

Diye sordu. Belli ki, içinden: «çok şükür bugünleri idrak ettiren rabbime!» diyordu.

— Evet, dedim, sizinle edebiyat hakkında konuşacağım!

Yakasındaki karanfili bir daha kokladı, kokusu bir parça keskin gelmiş olacak ki, üst üste iki defa aksırdı, ve karanfili yakasının iliğinden çıkararak bana uzattı:

— Ahmet Haşimin karanfili... Bunun fidesini saksıya diktikten sonra her sabah rahmetli dostumun Karanfil şiirini okuyarak onu suladım... Zakkum gibi bir karanfil oldu!

Suale başladım:

— Sanatkârın başlıca ilham menbaı nedir?..

— Bu menbalar, şairlere göre değişir: Tanzimat neslinin ilham menbaı Çamlıca idi. Serveti Fünun nesli ise Çırçırla Hünkâr suyuna bayılırdı. Halit Fahri defne suyuna, Orhan Seyfi Kanlıkavak suyuna...

— Ya siz?

— Bendeniz mi? Çubukluya tabiî... Kanlıcaya en yakın kaynak odur!

— Şiirlerinizi ne zaman kaleme alırsınız?

— Ne zaman elime kalem geçerse... Hattâ bazan kalemsiz de yazdığım olur. İsterseniz size irticalen iki mısra söyleyivereyim:

Gel, paylaşalım derdi dili zârı seninle,
Ey Kanlıcanın bağrı yanık körfezi dinle!

— Siz de Yahya Kemal gibi körfeze âşıksınız!

— İnsanlarda aşk, asıldır; kimi servete, kimi şöhrete, kimi devlete, kimi de bir âfete âşık olur... Bendeniz de âcizane körfezin gönüllüsüyüm!

— Şiirlerinizi neden neşretmiyorsunuz?

— Bana yazdıklarım henüz ham görünüyor.. Biraz pişsin, biraz meyanesi gelsin de alıcısı çıksın!

— Şaheserinizin ismi nedir?

— «Alev».. Yirmi senedenberi bu eserle meşgulüm... Yirmi sene daha meşgul olacağım.

— Ondan sonra?

— Evlât ve ahfadıma terk edeceğim... Onlar da kırk yıl uğraşırlarsa herhalde ortaya mükemmel bir eser çıkar!

— Eserinizin bazı parçalarını görebilir miyim?

— Memnuniyetle takdim ederim... Fakat, maalesef yanımda değil... Münekkidimin nezdinde mahfuz... Okuyup da hatalı bulduğu yerlere balmumu yapıştırarak bana iade edecekti!

— Münekkidiniz İsmail Habip mi, Nurullah Ataç mı?

— Bizim komşu bay Remzi dururken onların lâfı mı olur?

O sırada içeri posta müvezzii girdi, kıymetli şaire bir paket uzattı. Bay Ata Sayar, postacıya bir sigara ikram ettikten sonra, paketi itina ile açtı: İçinden, balmumu muşambasına sarılmış, kocaman bir defter çıktı... Anladım ki, şairin münekkidi, okuduğu şaheseri, sahibine iade ediyordu.

Boncuk

İDEAL KADIN GÜZELLİĞİ:

— Bukadar nefis bir güzelliğin sahibi olma için ne yapmalı?..

— Her biri, bu kaşlar, bu gözler, saçlar, dudaklar, göğüs, kalça, bacaklar ve bu ayakların birine sahip en az sekiz modelime sahip olmalı!..

AKŞEHİR EFENDİSİ

Yazan: RAGIP ŞEVKİ

— 1 —

. . . . . ,

Gece yarısına doğru Nasrettin birdenbire uyandı. Evvelâ nerede olduğunu anlıyamadı, fakat yanı başında yatan karısını görünce hatırladı ve güldü.

İşte dünya evi!. İşte çocukluğundanberi duyduğu köroğlu. Şimdi artık kendisi de ev bark, kadın sahibi idi. Yarın sokağa evli bir erkek olarak çıkacaktı. Herkes gibi evini, karısını düşünecek, akşamları rahat etmek, karısının gül yüzünü görmek için o da acele acele evine gidecekti.

Nasrettin karısının, yarı karanlıkta uyuyan haline bakarak içinden tatlı bir şeyin aktığını hissetti: Ne güzeldi karısı, ne tazeydi, ne gençti, ne körpeydi. Ah hele gülerken gamzeleri yüzünü nekadar açıyor, dişleri, beyaz dişleri insana ne büyük bir zevk veriyordu.

Saçları yastığa yayılmış ve fildişi gibi beyaz kolları iki yanına açılmıştı. Öyle tatlı uyuyordu ki, Nasrettin onu uyandırmıya kıyamadı. Fakat bir taraftan da karısının uyanmasını istiyordu. Onun gözlerinin içine yine tatlı tatlı bakmak istiyordu. Birdenbire akşamdan yeyip de yarısını bıraktıkları zerdeyi hatırladı ve bütün sinirleri gevşedi, karısını dürterek seslendi:

— Aman kalk gülüm, kalk! hatırıma çok mühim bir şey geldi. Unutmıya, geciktirmiye gelmez. Sana zahmet olacak ama, ne yapalım, işin ehemmiyetine bağışla!. Kalk, ayağını öpeyim kalk!. Şu zerdenin yarısını da getir, çabuk getir!..

Hayatının bir dönüm noktasını geçmiş olan genç kadın hayretle doğruldu, gözlerini kırpıştırarak:

— Nedir, ne oluyor efendi, bu telâşın ne? diye mırıldandı.

Nasrettin yataktan fırlarken karısını da beraber sürükledi. Zerde kâsesini kaptı, mindere oturdu. Genç kadını da eteğinden çekti, yanına çöktürdü.

— Haydi ye, çabuk ye! diye mırıldandı.

Genç kadın şaşkın şaşkın kocasının söylediğini yaparken Nasrettin de çalakaşık durmadan, dinlenmeden zerdeyi atıştırmıya başladı.

Böylece üç dakikada zerde kâsesi boşaldı. O zaman Hoca kaşığı bırakıp derin bir nefes aldı.

— Oh! çok şükür!..

Genç kadın hâlâ şaşkınlıktan kurtulamamıştı. İçinden: «bu adam deli midir?» diye bir düşünce geçti, fakat bunu bir günah saydı, derhal kaldırıp attı.

— Efendi, nedir bu gece yarısı acele acele tatlı yemekliğin? diye sordu.

Nasrettin sırtını sedirin arkasına verdi;

— Akşamdan zerdenin yarısı kalmıştı. Ah, zerdeyi çok severim hatunum, bu, aklımdan çıkmadı, rüyama bile girdi. Rahat bir uyku vermedi. Hayali zihnimi tırmaladı, durdu. Düşündüm, taşındım, «taamın hayırlısı boğazdan aşağı gidenidir, yemiyenin malını yerler» dedim. Kararımı verdim, seni de uyandırdım. Elbette bugüne bugün bir elmanın yarısı sen, yarısı ben, haydi, şimdi gel de uyuyalım!..

* * *

Evlilik Nasrettin Hocanın hayatında bir dönüm noktasını teşkil etti. Dünyaya geldiğinin, ancak şimdi farkında oluyordu. Bazı gün evden hiç çıkmıyor, karısile başbaşa, diz dize yaşıyordu. Onun yüzündeki tazelik, gözlerindeki renk, bakışlarındaki harikulâdelik Nasrettin hoca için bulunmaz bir hazine idi. Bazı geceler uyanıyor, mumu yakıyor ve karısının bahar gibi güzel yüzüne uzun uzun bakıyor ve sonra birdenbire ölümü düşünerek ellerini kaldırıyor ve Allaha dua ediyordu:

— Hey rabbim, diyordu. Bu güzel vücudü, bu taze yüzü nasıl topraklar altına alacaksın? Ölüm denilen şeyi neden icat ettin, buna da mı, bu yarattığın mahlûka da mı kıyacaksın? diyordu.

Bunu düşünmek bile hocayı uykusuz bırakıyordu. Karısının yanı başına uzanıyor, biraz sokuluyor ve üstte kalan kolu ile - korur gibi - onun belini tutuyor, hep düşünüyordu.

Halbuki bilmiyordu ki, bu onun ilk aşkıydı. Kalbinin bütün genişliği ile Atike hatunu seviyordu. Ona toz kondurmuyor, üzerine titriyor, ne isterse yapıyordu.

Günler geçtiği halde Nasrettin karısına bir türlü doyamıyordu. Fakat nihayet bir gün elinde avucundakilerin tükenmek üzere olduğunu hatırlayınca kendine geldi. Şimdiye kadar bir türlü bir meslek sahibi olamamıştı. Elbette ki bu hal böyle devam edemezdi. Bir yere girmek, bir yerde bir iş görmek lâzımdı. Böylece de ekmeğini çıkaracak, bu gidişle mukadder olan fena akıbetten kurtulacaktı.

Nihayet Akşehrin kodamanları Nasrettine bir iş buldular: Mahallenin vaizliğini ve imamlığını..

Hoca Ata efendi artık çok ihtiyarlamıştı. Köye çekilip günlerini saymak niyetinde idi. Bu niyetini mahallenin büyüklerine açtıkça, hep şu cevabı alırdı:

— Siz dini mübin yolcususunuz, sizin için ihtiyarlık ne demek? Elbette işinizde devam gerekir.

Veli efendi Nasrettinin müracaatı karşısında hemen Ata efendi hocanın imamlığını ve vaizliğini hatırladı. Derhal konağına ahbapları, mahalle kodamanlarını topladı, hemen bir iki konuşmadan sonra Nasrettin hocanın bu işe yerleştirilmesi takarrür etti. Ertesi günü de ilk vazını vermiye, küçük camiye geldi,

İmamın değiştiğini, yerine şu biraz tuhafça, yeni evli genç hocanın geçtiğini haber alan bütün mahalleli camiye doldu. Evvelâ namaz kılındı, halk hocanın imamlığını çok beğendi. Sesini çok yanık, dualarını çok firaklı buldu. Hattâ birkaç kadın göğsünü çeke çeke ağladı.

Vaıza sıra gelince, Nasrettin, daha akşamdan hazırladığı şeyleri bir daha düşündü ve ağzını açtı. Fakat ağzını açmasile sanki bütün düşünceleri kanatlanıp

— Mademki ihtiyar hizmetçiyi sen istemiyorsun, gencini de karın istemiyor; orta yaşlısını bulsana..

— A birader, yeryüzünde orta yaşlı kadın var mı ki!..

uçuverdi. Her şeyi unuttu. Hey yarabbim, ne söyliyecekti, ne söyliyecekti?

Nasrettin hoca kürsünün üstünde iki yana sallanıp duruyor, yutkunuyor, şaşkın şaşkın etrafına bakınıyor, yüzlerce gözün kendisine baktığını gördükçe de alnında soğuk terler toplanıyordu.

Saniyeler geçiyor, fakat hoca bir türlü bir şey bulup söyliyemiyordu. Kalabalık da merakla bekleşiyordu. Aksi gibi, hoca sıkıldıkça nutku tutuluyordu, hiç olmazsa bir bağırsa, bağırabilse, yahut da şu ümmeti Muhammet içinden birisi çıksa da bir şey, bir kelimecik söyleyiverse!..

Hoca kürsüye çıkılan küçük merdivene bakıp dururken, kalabalık içinden bir çocuk sesi duyuldu ve o zaman dili açılıverdi:

— Ey cemaat, ey ahali!.. Siz benim söz söylemekten âciz olmadığımı bilirsiniz. Ama, gelin görün ki, böyle ilk günden kürsüye çıktığım için hatırıma bir şey gelmedi.

Kalabalığın en önünde duran habeşî bir genç, yarı şaşı gözlerini döndürerek ve başını garip bir şekilde sağa sola sallıyarak bağırdı;

— Hiç bir şey hatırına gelmiyorsa kürsüden inmek de hatırına gelmiyor mu Hocafendi?

Nasrettin gayri ihtiyarî güldü:

— Bre bir hoş söz ettin delikanlı, bakın hele, şimdi size ulu orta konuşma ne demektir, onu anlatayım. Hazreti Ömer (radiyallahu anhü) bir gün evinden kalkmış gidiyormuş...

. . . . . .

Ve işte Nasrettin hocanın vaizliği böyle başladı. Günler, aylar geçtikçe halk ona daha çok bağlanıyordu. Şöhreti kısa bir zamanda bütün Akşehiri doldurdu. Cuma günleri onun vaızını dinlemiye birkaç mahalle aşırı yerlerden gelenler oluyordu. Gayet tatlı bir dili vardı. Konuşurken gözleri de, ağzı da gülüyordu. Sözlerine bir takım tatlı tâbirler, güzel ıstılahlar katıyor ve arada sırada evliya hikâyeleri anlatıyordu. İlk günü kendisini müşkül bir vaziyetten kurtaran, verdiği cevapla dikkat ve lâkaydi hislerini uyandıran delikanlıyı Nasrettin kendisine çömez olarak aldı. İmad, geceleri simsiyah, gündüzleri de koyu esmer rengi ile görünürdü. Fakir bir çocuktu. Yiyeceği, içeceği yoktu. Evvelâ medreseye girmiş, fakat parasızlığı yüzünden orasını terkedip kasabanın ötesinde berisinde, kâh su taşıyarak, kâh dilenerek yaşamasına devam etmişti.

Nasrettin vaızını bitirir bitirmez habeşî İmadı yanına aldı, onunla kısa bir pazarlık yaptı. Hele onun daha küçük yaşta iken efendisi tarafından dünyanın en büyük zülmüne uğradığını, korkunç bir ameliyata maruz kaldığını öğrennice büsbütün yüreği sızladı.

— İmat, artık bugünden sonra sen benim çömezimsin. Sana bizim evin bahçesindeki kulübeyi verdim, orada yatıp kalkarsın, yiyeceğini içeceğini de bizden temin edersin. Böylece sürünmekten kurtulursun.

İmat bu güzel teklifi, hocanın eteklerini öperek kabul etti. Hem bu habeşî fakirin eve de, kendisine de çok yardımı dokunurdu. Daha o günden itibaren İmat işe başladı. Hocanın bahçesini temizledi, taşı toprağı ayırdı, çiçek tarhları yaptı, asmaları, her gün sulamıya, duvar diplerine sebzeler ekmiye, tavuk kümesini bol sularla yıkamıya başladı. Atike hatun da İmattan hemen memnun oldu. Ne isterse yapıyordu. Çağırıldığını duyunca evle bahçeyi birleştiren kapıya koşuyor, ellerini göbeği üstüne bağlıyor, gözlerini yere indirerek:

— Buyur yenge abla! diyordu.

Bu «yenge abla» tâbiri ilkten Nasrettin hocaya da, karısına da garip geldi. Fakat bir kaç gün içinde bunu çok çabuk benimsediler ve hiç de yadırgamaz oldular.

Hoca artık köy ile de tamamile alâkasını kesmişti. Babasının bıraktığı üç beş parça eşyayı zaten anası kasabaya getirmiş, evle küçük bahçelerini ve tarlaları da Nasrettin bir çırpıda satmış, yerine kasaba dışında yenilerini almıştı. Küçük tarlası ile bahçesi ona yetiyor, artıyordu bile. Meyva zamanları İmatla birlikte gidiyor, bir mikdar çalışıyor, dönüyorlardı. Tarlaları ise henüz ekmemişlerdi.

Günler, aylar geçtikçe hoca daha uygun bir hale geliyor, mahcupluğunu bir kenara bırakıyor ve olduğu gibi görünmiye çalışıyordu.

* * *

O gece sıcak bir geceydi. Yattıkları zaman yaprak bile oynaşmıyordu. Karısı ikide birde açık pencerelere bakıyor ve endişe ile mırıldanıyordu:

— Allah korusun, bir yer deprenmesi olmasın!..

Nasrettin bu kuruntuya karşı hiç oralı olmadı. Mumu söndürüp yattı ve derhal uyudu. Bir aralık karısının da yattığını duydu. Gece yarısına doğru birdenbire uyandı, karanlıkta sağa sola baktı, başını silkti ve karısını dürttü:

— Aman hatun kalk, mumu yak, hatırıma parlak bir mısra geldi, yazayım! diye seslendi.

Uykusunun en tatlı zamanında uyanan Atike hatun mırıldanarak doğruldu. Elile kocasını yoklıyarak:

— Sağ tarafında mum var, ver de yakayım efendi! dedi.

— Sen deli mi oldun be hatun! diye bağırdı. Ben bu zifiri karanlıkta sağ tarafımı ne bileyim! haydi, çabuk ol, kalk da yak şu mumu!

— Arkası var —

BİR HAKİKAT

Müşterilerimizin nazarı dikkatine:

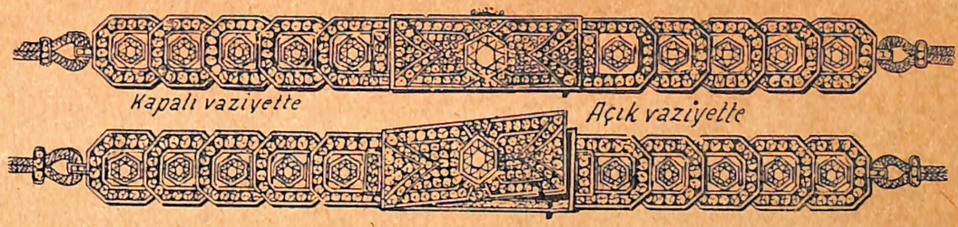

No. 82 - A Elmas ve 11 Pırlantalı 500 L

Pırlantalı ve elmaslı saat demek, bir kelime ile S İ N G E R S A A T İ demektir. Çünkü pırlantalı ve elmaslı saatlerin bütün hakiki evsafı meşhur âlem olan SİNGER saatlerinde toplanmıştır. Bunun için; saat alacağınız zaman, tereddütsüz SİNGER saatı almanız ve saatin üzerindeki SİNGER markasına, müessesemizin adresine dikkat etmeniz lâzımdır Modayı takip eden asrî kadın için kıymetli taşlar ve nefis işlemesile hakikaten nazarı dikkati celbeden böyle bir harikulâde SİNGER saatine sahip olmak âdete bir saadettir.

SINGER

SAATİ; HOŞA GİDECEK EN MAKBUL VE EN GÜZEL HEDİYELİKTİR. EMSALLERİ GİBİ 15 SENE GARANTİLİDİR.

Adres: SİNGER SAAT MAĞAZALARI. İstanbul Eminönü No. 8

NEVROZİN

NEVRALJİ, KIRIKLIK VE BÜTÜN AĞRILARINIZI DERHAL KESER

İcabında günde 3 kaşe almabilir. TALİTLERİNDEN SAKININIZ. Her yerde pullu kutuları ısrarla isteyiniz.

GAUTHİER VİDAL

Ev işlerine mahsus her cins kumaş için

ANILIN

HOROZ MARKA

Paket Boyaları

ANILIN FARBEN GEV G.E.VİDAL

Umumi satış deposu

İstanbul Çiçekpazarı sokağı Altıparmak han No. 3 - 4

Karikatür

— Gel karıcığım, sen de şemsiyenin altına gir de ıslanma!..